

dent, at Borgmesteren i Kolding, Schjørring, i den Tale han holdt, og hvori han lykønskede den ny kongevalgte til hans Udnævnelse, ikke sagde et eneste anerkendende Ord om ham, om hans Gerning. Han talte om nogle Røverhistorier, det var det hele. Men han vovede ikke at sige et eneste anerkendende Ord, ikke den mindste Knap, hvorpaa Hr. Hansen kunde hænge sit vaade Tøj. Men hvem er Borgmester Schjørring? Den højtærede Koneilspræsident undlod at sige, at Borgmester Schjørring er jo Regeringspartiets svorne Mand. Og naar Koneilspræsidenten henviser til, at den ny kongevalgte Gang efter Gang er bleven valgt af den almindelige Valgret i Kolding, hvor kan det saa være, at den nylig kongevalgte ikke mere vil stille sig? Der fandt et Valg Sted for nogen Tid siden, et Ligningsvalg, hvor Venstre tabte. Hvor kan det være, at den nylig kongevalgte Hansen ikke ønskede at modtage Valg til Byraadet? Nu var der nemlig særlig Anledning for ham til at søge Valg til Byraadet. Jeg vil opfordre den højtærede Koneilspræsident til personlig at bede det ærede kongevalgte Medlem om endelig at stille sig, og bliver han saa valgt, valgt med et betydeligt større Stemmeantal end de andre, skal jeg villig indrømme, at det er konstateret, at han i alt Fald besidder adskillig Indflydelse i Kolding. Men jeg tvivler om, at den højtærede Koneilspræsident kan faa ham til at stille sig. Maa jeg i Forbindelse hermed sige, at jeg umiddelbart efter Hansens Udnævnelse var til politisk Møde nede i Kolding sammen med den højtærede Kultusminister og den ny kongevalgte, og Dagen efter Mødet skrev Kolding Folkeblad, at „herefter maatte jeg som Følge af, hvad jeg havde sagt om den kongevalgte Hansen, være umulig i det politiske Liv.“ Saa lidt skal der altsaa til for at blive betegnet som umulig i det politiske Liv. Saa lidt! Man behøver blot at rette et indirekte Angreb paa en Mand, der nylig er bleven kongevalgt, og Venstrebladet i Kolding erklærer, at den Mand, der gør det, er umulig i det politiske Liv.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen). Det ærede Medlem talte forleden Dag om

Tyendekommissionen og om den Agitation, det vilde være og var for Socialdemokratiet, at Kommission er nedsat og har foretaget sine Rejser. Det forekom mig, at det ærede Medlem under sin Omtale af denne Sag var inde paa den Opfattelse, at Kommissionen var bleven modtaget ikke alene uelskværdig, men afvisende rundt omkring i Landet, hvor den havde været. Naar en Gang Kommissionens Betænkning kommer til at foreligge, vil det ærede Medlem erfare, at den Agitation, Højrepressen havde stillet paa Benene sammen med en Del af Venstrepressen, er falden fuldstændig død til Jorden. Maa jeg tillade mig i denne Forbindelse at understrege, at Kommissionens Medlemmer — det kan ikke være nogen Indiskretion at sige det — navnlig ere blevene modtagne paa den elskværdigste Maade af alle Herregaardene, de store Ejendomsbesiddere. Og naar Betænkningen kommer til at foreligge, vil den indeholde Udtalelser fra meget betydelige Landmænd om, at det var godt, at Kommissionen foretog denne Rejse, netop paa de Steder. Der er adskillige Steder i dette Land, hvor man har indrettet Forholdene gode og taalelige for Tyendet, og netop der ønskede man, at Undersøgelsen skulde være grundig, for at Kommissionen kunde komme til et saa udmærket Resultat som vel muligt. Men den Agitation, som Højrepressen har rejst, og som det ærede Medlem vil fortsætte her inde i Tinget overfor Venstre og Socialdemokratiet, har ikke meget paa sig.

Den Maade, hvorpaa man har søgt at vække Ophidselse og Harme og Misfornejelse ude i Landet, er noget ejendommeligt. Jeg skal blot nævne et Eksempel derpaa. I „Fyns Stiftstidende“, det Blad, som det ærede Medlem vel i særlig Grad gouterer, fandtes paa det Tidspunkt, da Tyendekommissionen var ovre paa Fyn, en Artikel, i hvilken der stod: „Komme de Herrer som Kommission, eller enkeltvis, maaske forklædte som Skærslibere, handlende med Piberensere, Skeer, Potter, Syartikler eller gudelige Skrifter?“ Og saa siger man til Slut, om der ikke kunde være Anledning til at faa fat i Portrætter af Kommissionens Medlemmer og anbringe dem i Indkørselen og under disse Billeder udlove en Dusør „til enhver Angivelse om, at Originalen findes paa vore Enemærker.“